

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/27/2025
Identifikačné číslo spisu:	6123208135
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123208135.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: H.M. J., narodená XX. C. XXXX, R. L., X. H. XXX/XX, zastúpenej Centrum správnej pomoci Košice, so sídlom Košice, Tomášikova 147/3, IČO: 51 847 124, o zaplatenie 5.359,13 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13Csp/2/2023, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. septembra 2024 sp. zn. 16CoCsp/9/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. októbra 2023 č.k. 13Csp/2/2023 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 5.359,13 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.148,96 eur od 04. 03. 2022 do zaplatenia.

1.1. Súd vec právne posúdil podľa § 1, § 2, § 7 ods. 1, ods. 20, ods. 16, ods. 17, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 39, § 52, § 53 ods. 9, § 525 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Mal za nesporné, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., keď na základe žiadosti žalovanej o flexipôžičku zo dňa 31. 08. 2017 právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 31. 08. 2017 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ (ďalej „úverová zmluva“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver s nasledovnými podmienkami: výška úveru 11.970 eur, lehota splatnosti 96 mesiacov, typ a výška úrokovej sadzby fixná počas celej lehoty splatnosti 10,40 % p. a., čerpanie úveru jednorazovo dňa 04. 09. 2017, 96 splátok po 193,40 eur mesačne (z toho 9,70 eur poistné), termín konečnej splatnosti 25. 08. 2025, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 17.754,90 eur, RPMN 11,15 %, priemerná RPMN 8,96 %. Podľa čl. I bod 7 zmluvy, poplatok za poskytnutie úveru je 119,70 eur a je splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. Žalovaná dňa 04.

09. 2017 čerpala úver vo výške 11.970 eur a v rovnaký deň bol z týchto peňažných prostriedkov inkasom stiahnutý aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 119,70 eur, teda reálne jej bola vyplatená suma 11.850,30 eura. Žalovaná úver spočiatku riadne splácala, keď do 25. 09. 2019 zaplatila 19 splátok, potom jej boli účtované poplatky za upomienky (1x 1,50 eur, 3 x 4 eur), následne dňa 14. 01. 2022 zaplatila 4.800 eur a dňa 18. 01. 2022 zaplatila sumu 4.700 eur, čo bola jej posledná úhrada. Treťou upomienkou zo dňa 07. 01. 2020 banka vyzvala žalovanú na okamžité zaplatenie dlžnej sumy 594,07 eur (istina 154,04 eur, úroky 435,83 eur, úroky z omeškania 0,20 eur, poplatky 4 eur) pod hrozbou, že veriteľ bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. Podľa podacieho hárku bola upomienka zo dňa 07. 01. 2020 doručená žalovanej dňa 14. 01. 2020. Listom zo dňa 12. 02. 2020 (č.l. 57) banka oznámila žalovanej, že vyhlásila predčasnú splatnosť úveru ku dňu 12. 02. 2020 a vyzvala žalovanú na úhradu zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy, ktorú žalovaná prevzala dňa 18. 02. 2020.

1.2. Súd posudzoval sporné otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a teda výška dlhu, zisťovanie bonity žalovanej v čase uzavretia zmluvy, predčasné zosplatenie a žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

1.3. Pokiaľ ide o otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30. 06. 2022, publikovaný v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 49. Bolo preukázané, že žalovanej bol dňa 04. 09. 2017 poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 11.970 eura a suma 119,70 eura predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru bola uhradená v rovnaký deň inkasom z účtu. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu reálne poskytol žalovanej sumu 11.850,30 eur a nie žalobcom tvrdenú sumu 11.970 eur. Právny predchodca žalobcu nesprávne zahrnul do výšky spotrebiteľského úveru aj poplatok za jeho poskytnutie, ktorý treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru, čo je zrejmé z § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe okrem notárskych poplatkov. Posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2017, čo je potrebné posúdiť tak, akoby tento údaj v zmluve nebol uvedený vôbec a v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

1.4. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru mala žalovaná vrátiť veriteľovi len dlžnú istinu so započítaním všetkých úhrad na istinu v zmysle § 566 ods. 2 OZ. Žalovanej boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 11.850,30 eur a uhradila spolu 13.308,14 eura, teda viac ako čerpala, preto jej dlh zanikol splnením ku dňu 18. 01. 2022, kedy vykonala poslednú úhradu.

1.5. Súd z predložených listín nemal preukázané splnenie povinnosti veriteľa s odbornou starostlivosťou zisťovať schopnosti dlžníka splácať úver a v dôsledku toho veriteľ nie je oprávnený žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.). Ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahuje žiadnu výnimku zo zákonnej povinnosti veriteľa skúmať bonitu klienta v čase poskytovania úveru. Veriteľ preto nemohol žiadať predčasné zosplatenie úveru podľa § 11 ods. 2 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z. a ak sa tak stalo, takýto úkon veriteľa je pre rozpor so zákonom absolútne neplatný v zmysle § 39 OZ. Z uvedeného dôvodu považoval za nadbytočné skúmať splnenie zákonných podmienok zosplatenia úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, pretože predčasné zosplatenie je neplatné s poukazom na § 39 OZ.

1.6. Vzhľadom na skutočnosť, že pôvodný veriteľ nebol oprávnený žiadať predčasné splatenie úveru v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a v zmluve dohodnutý termín konečnej splatnosti úveru dňa 25. 08. 2025, pôvodný veriteľ nemohol postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu a pokiaľ sa tak stalo, je zmluva o postúpení pohľadávok neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom.

1.7. Ako ďalší dôvod neplatného postúpenia žalovanej pohľadávky, ktorý má za následok nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu súd uviedol nespĺnenie podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. 03. 2022, obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej

zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 z 27. 10. 2022 ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú výzvu banky“ a v zhode s tým Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku sp. zn. 11CoCsp/11/2023 zo dňa 24. 08. 2023 uzavrel, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní a touto výzvou nie je výzva banky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný, ktoré predpoklad samostatnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nespĺňajú. Z uvedených dôvodov žalobca nepreukázal v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, že by sa pred postúpením dostala do dispozičnej sféry žalovanej písomná výzva banky na úhradu splatnej pohľadávky a že by žalovaná napriek písomnej výzve banky bola v omeškaní s plnením dlhšie ako 90 dní, pretože takouto osobitnou výzvou banky nie je tretia upomienka zo dňa 07. 01. 2020, ani výzva na predčasné splatenie zo dňa 12. 02. 2020. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. septembra 2024 sp. zn. 16CoCsp/9/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považoval odvolací súd za správny, najmä vzhľadom na zistenie, že zmluva o postúpení pohľadávok medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom je neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom, pre nesplnenie podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením, čo len časti svojho záväzku. Uvedený záver súdu prvej inštancie správne podporil s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. 03. 2022. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 12. 02. 2020 vyplýva dôvod zosplatenia zostatku úveru pre omeškanie s platením dohodnutých splátok úveru napriek predchádzajúcim upomienkam, ale chýba v ňom oznámenie adresované dlžníkovi banky o možnosti postúpenia pohľadávky banky inej osobe, preto nebola splnená podmienka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že posudzovaná úverová zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru, čo má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru. Preto mala žalovaná povinnosť vrátiť veriteľovi len dlžnú istinu so započítaním všetkých vykonaných úhrad. Žalovaná uhradila spolu 13.308,14 eur a nakoľko jej boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 11.850,30 eur jej dlh zanikol splnením ku dňu 18. 01. 2022 po vykonaní poslednej úhrady, preto bola v čase žaloby celá pohľadávka z bezúčnej úverovej zmluvy uhradená.

2.2. Žalobca nepreukázal ani tvrdenie, že dojednanie úhrady poplatku za poskytnutie úveru 119,70 eur, ktorý bol splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru z inkasného účtu, nie je neprijateľnou podmienkou, nakoľko dohoda o poplatku za poskytnutie úveru je vedľajšie zmluvné dojednanie, ktoré podľa žalobcu spotrebiteľ akceptoval v úverovej zmluve ako inkaso pohľadávky veriteľa z bežného účtu, preto ho právny predchodca žalobcu nesprávne zahrnul do výšky spotrebiteľského úveru, hoci má charakter odmeny poskytovateľovi služby, preto ho treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Obchodné podmienky dodávateľa (banky) nerozlišujú úverovú pohľadávku ako hlavný záväzok z úverovej zmluvy, kde právna úprava stanovuje povinnosť uvádzať celkovú výšku úveru, ktorá je spotrebiteľovi poskytnutá a pohľadávku banky titulom poplatku za poskytnutie úveru ako vedľajší záväzok úverovej zmluvy. Uvedený rozdiel možno vyvodiť aj z právnej vety rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30. 06. 2022 publikované pod č. 49/2022 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí, v ktorej sa uvádza, že celkovú výšku spotrebiteľského úveru predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Podstatné nie je to, že poplatok navyšuje náklady úveru a celkovú sumu, ktorú má spotrebiteľ ako dlžník uhradiť, ale to, že spotrebiteľ nemohol disponovať celou sumou úveru, ktorá bola v zmluve dohodnutá. Bolo preukázané, že žalovanej bol dňa 04. 09. 2017 poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 11.970 eur a suma 119,70 eur predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru, bola uhradená v rovnaký deň inkasom z účtu. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu reálne poskytol žalovanej nižšiu sumu, ako bola dohodnutá v úverovej zmluve. Poplatok tak má charakter odmeny poskytovateľovi služby, preto ho treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Na správnosť záveru súdu prvej inštancie nemá

vplyv to, že právny predchodca žalobcu postupoval v zmysle svojich obchodných podmienok, v ktorých mal spotrebiteľ možnosť voľby, pokiaľ ide o formu plnenia jednotlivých záväzkov. Posudzovaná spotrebiteľská úverová zmluva v spojení s obchodnými podmienkami banky nerozlišujú plnenie veriteľa z úverovej zmluvy, ako hlavný záväzok, bez ktorého by úverová zmluva nevznikla a zaplatenie poplatku, ako vedľajší záväzok dlžníka za poskytnutie úveru. Vzhľadom na to, že zmluva bola uzavretá na diaľku, spotrebiteľ mohol úverové podmienky prijať len ako celok. Dohoda o forme splácania úveru inkasom z účtu umožnila dodávateľovi spotrebiteľského úveru zavádzať spotrebiteľa v tom, akú reálnu sumu vyplatí spotrebiteľovi na jeho účet, ktorý je súčasne inkasným účtom dodávateľa. Z obsahu úverovej zmluvy ani z obchodných podmienok banky nemožno jednoznačne vyvodit', že spotrebiteľ bol uzrozumený s tým, že dohodnutá suma úveru je od začiatku znížená o poplatok v prospech banky, ktorý nie je a ako vedľajšie dojednanie nemôže byť splátkou úveru. Banke pritom nič nebránilo poplatok za poskytnutie úveru výslovne dohodnúť ako súvisiaci, vedľajší záväzok, ktorý vznikol popri hlavnom záväzku z úverovej zmluvy. Žalobca síce v odvolaní poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/277/2020, ale v konaní nepreukázal, že žalovaná si skutočne v časti I. ods. 2 úverovej zmluvy zvolila ako formu splácania úveru inkaso z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy. Zo žiadosti o úver ani z úverovej zmluvy žalobcom tvrdená možnosť voľby splácania úveru nevyplyva. Keďže žalobca nespochybnil záver súdu prvej inštancie o neplatnosti postúpenia ani o zániku pohľadávky banky splnením vzhľadom na záver o bezúčelnosti predmetnej úverovej pohľadávky, žalobca nepreukázal vecnú legitimáciu žalovať uplatnenú pohľadávku. Z uvedeného dôvodu bolo tiež nadbytočné posudzovať dôvody zosplatenia úveru zo strany banky. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 251 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzuje dovolateľ z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), prípadne písm. c) CSP.

3.1. Dovolateľ má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu „v otázke uvedenia výšky poskytnutých úverov poskytnutých na základe zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom do 31.12.2019 (ďalej aj „ZoSU“) v prípadoch, kedy poskytovateľ úveru (veriteľ) a dlžník súčasne s dohodou na poskytnutí úveru v konkrétnej výške dojednávajú v súlade so ZoSU aj poplatok za poskytnutie tohto úveru a súčasne sa dohodnú na zaplatení tohto poplatku v deň poskytnutia úveru z rovnakého bankového účtu, na ktorý bol úver čerpaný.“ Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu pod sp. zn. 7Cdo/277/2020, kde dospel k záveru, že výškou úveru je suma, ktorá bola spotrebiteľovi poskytnutá na dohodnutý bankový účet, bez ohľadu na to, či z tohto účtu došlo následne po pripísaní tejto sumy k zaplateniu poplatku za poskytnutie úveru. Konštatoval, že „Za situácie ak by bolo v konaní riadne preukázané, že žalovaná reálne poskytla na účet žalobcov sumu 10.000,- eur a následne zinkasovala z účtu žalobcov sumu 500,- eur ako poplatok za poskytnutie úveru, bol by údaj o výške spotrebiteľského úveru v zmluve uvedený vo výške sumy finančných prostriedkov reálne poskytnutých na základe zmluvy tak, ako to požaduje § 2 písm. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch“. Podľa jeho názoru došlo k nesprávnej interpretácii rozhodnutia 9Cdo/287/2021 na ktoré odvolací súd poukázal, nakoľko tu najvyšší súd riešil odlišnú skutkovú a právnu situáciu, kedy bola na účet zmluvného dlžníka poskytnutá už suma ponížená o spracovateľský poplatok, čo spôsobilo situáciu, že dlžník reálne čerpal nižšiu sumu ako bolo uvedené v úverovej zmluve. Uviedol, že existenciu tzv. spracovateľského poplatku pripúšťa právna úprava § 2 písm. g) ZoSU, pričom dojednanie predmetnej zmluvnej podmienky nie je v Zmluve uvedené skryto, zavádzajúco, resp. pre žalovaného ako spotrebiteľa nezrozumiteľne, čo jednoznačne vyplýva aj z aktívneho správania sa žalovaného, ktorý si vymienil, akým spôsobom má byť predmetný spracovateľský poplatok uhradený - konkrétne v čl. I bod 7. sú uvedené všetky poplatky, vrátane spracovateľského a v čl. I bod 2. (Forma splácania Úveru) Zmluvy sa uvádza: „Dlžník je povinný splácať úver mesačnými anuitnými splátkami v určenej výške a termíne splatnosti vrátane všetkých ostatných peňažných záväzkov pokiaľ vzniknú podľa tejto zmluvy, formou podľa jeho výberu: inkasom z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy. V prípade, že je účet vedený v inej banke je potrebné, aby Dlžník udelil Veriteľovi Mandát na inkaso v SEPA a splnil ďalšie podmienky stanovené bankou, ktorá vedie jeho účet.“

3.2. Rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo tiež od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa

odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu „právnej otázky, či ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej aj „ZoB“) predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva vyhlasujúca (predčasnú) splatnosť úveru (tzv. zosplatenie); keďže táto predpoklad samostatnej výzvy podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB podľa Krajského súdu nespĺňa.“ Podľa jeho názoru odvolací súd nesprávne poukazoval na rozsudok najvyššieho súdu pod sp. zn. 4Cdo/75/2020 z 27. 10. 2022 a pod sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. 03. 2022. Poukázal na rozdielny výklad v rozhodnutí sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, v ktorom sa okrem iného uvádza.... „Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejma konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že uvedenú otázku okrajovo riešilo aj rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/191/2021, z ktorého vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky.... Ak teda odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí vyslovil, že žalobkyňa predloženými listinami zo 16. januára 2017 a 13. februára 2017 vzhľadom na ich obsah a dátum vyhotovenia i doručovania nepreukázala splnenie požiadaviek v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože ich účelom bolo iba splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a nemajú žiaden vzťah k právnomu úkonu postúpenia pohľadávky, od ktorého žalobkyňa odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.... Ak teda odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí vyslovil, že žalobkyňa predloženými listinami zo 16. januára 2017 a 13. februára 2017 vzhľadom na ich obsah a dátum vyhotovenia i doručovania nepreukázala splnenie požiadaviek v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože ich účelom bolo iba splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a nemajú žiaden vzťah k právnomu úkonu postúpenia pohľadávky, od ktorého žalobkyňa odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dovolací súd pripomína, že ak adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav vôle bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu. Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ).“ Ďalej poukázal na rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27. 02. 2024, podľa ktorého „z predmetného ustanovenia však pri použití žiadnej z výkladových metód nevyplýva povinnosť banky osobitne oznámiť klientovi možnosť postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu. Banka nie je povinná osobitne upozorňovať resp. informovať klienta/dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejma konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť.“ V uznesení z 27. septembra 2023 sp. zn. 9Cdo/165/2022 tiež najvyšší súd (s odkazom na predchádzajúce rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/191/2021) uviedol, že „za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky.“ Dovolateľ má z uvedených záverov za to, že výzvou podľa § 92 ods. 8 ZoB môže byť aj výzva o vyhlásení (predčasnej) splatnosti, teda zosplätňujúca výzva.

3.3. Podľa názoru žalobcu je napadnutý rozsudok krajského súdu zmätočný a nepredvídateľný v tom zmysle, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťami tvrdenými a preukázanými žalobcom, kedy tento preukázal, že žalovaná mala k dispozícii plnú sumu úveru, t.j. nešlo o zahrnutie poplatkov za poskytnutie toho - ktorého úveru do celkovej výšky poskytnutých úverov - spotrebiteľ mohol disponovať s celou sumou toho - ktorého úveru. V tejto súvislosti totiž súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že v skutočnosti sa strany (t.j. právny predchodca žalobcu a žalovaná) takýmto spôsobom v zmysle predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dohodli a tento poplatok bol teda logicky na základe

predmetnej dohody osobitnou účtovnou operáciou odpočítaný z celkovej sumy poskytnutého úveru, nakoľko bol splatný pri poskytnutí úveru.

4. Za žalovanú sa vyjadrilo k dovolaniu občianske združenie Centrum správnej pomoci Košice, ktoré žiadalo dovolanie zamietnuť, resp. odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

7.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdným vadám zmätočnosti.

7.4. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

8. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a následne nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neposkytuje podklad pre tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia. Nemožno súhlasiť s názorom, že odvolací súd nedal odpovede na jeho podstatné argumenty, resp. že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Odvolací súd v napadnutom rozsudku uviedol skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, stanoviská strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, obsah

odvolania, ako aj právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne závery vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd vychádzal z procesnej situácie, že súd prvej inštancie správne a dostatočne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Jeho rozhodnutie je dostatočne odôvodnené v bode 2.1. a 2.2. ohľadne spôsobu poskytnutia úveru a jeho právny záver aj vzhľadom na nižšie uvedené dostatočne vyplýva s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/287/2021 zo dňa 30. 06. 2022 publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. 49/2022. Dovolateľ preto nedôvodne tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené alebo nepreskúmateľné.

9.1. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať skutočnosť, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje alebo, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotný nesúhlas dovolateľa so skutkovými či právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutí odvolacieho súdu nemôže sám osebe zakladať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na úspech v konaní, teda, aby súd rozhodol v súlade s právnymi názormi a predstavami strany sporu, preberal jej výklad právnych predpisov alebo hodnotil dôkazy podľa jej požiadaviek (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9.2. Najvyšší súd ďalej zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí odpovedať na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam alebo dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní tieto základy, je z tohto hľadiska plne v súlade s právom účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Rovnako platí, že súd v opravnom konaní nemusí reagovať na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale len na tie, ktoré majú podľa jeho názoru podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05). V prejednávanej veci preto odvolací súd splnil ústavnoprávne požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia.

10. Pokiaľ dovolateľ ďalej v rámci vady zmätočnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, k tomu dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení účastníka nie je znemožnená samotným právnym posúdením veci (R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo zistených skutkových okolností vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie predstavuje chybnú aplikáciu práva na zistený skutkový stav - ide o situáciu, keď súd buď nepoužil správny právny predpis, alebo ho nesprávne interpretoval, prípadne z nesprávnych právnych záverov vyvodil chybné dôsledky. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je po 01. júli 2016 dôvod odchýliť sa od uvedeného výkladu účinkov nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uplatňovania procesných oprávnení účastníkov civilného sporového konania.

11. So zreteľom na uvádzané dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

12. Žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie otázky „uvedenia výšky poskytnutých úverov poskytnutých na základe zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom do 31.12.2019 (ďalej aj „ZoSU“) v prípadoch, kedy poskytovateľ úveru (veriteľ) a dlžník súčasne s dohodou na poskytnutí úveru v konkrétnej výške dojednávajú v súlade so ZoSU aj poplatok za poskytnutie tohto úveru a súčasne sa dohodnú na zaplatení tohto poplatku v deň poskytnutia úveru z rovnakého bankového účtu, na ktorý bol úver čerpaný.“ Dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu pod sp. zn. 7Cdo/277/2020 z 30. 06. 2022, kde ten dospel k záveru, že výškou úveru je suma, ktorá bola spotrebiteľovi poskytnutá na dohodnutý bankový účet, bez ohľadu na to, či z tohto účtu došlo následne po pripísaní tejto sumy k zaplateniu poplatku za poskytnutie úveru. Podľa názoru žalobcu došlo k nesprávnej interpretácii rozhodnutia 9Cdo/287/2021, na ktoré odvolací súd poukázal vo svojom rozhodnutí, nakoľko v ňom najvyšší súd riešil odlišnú skutkovú a právnu situáciu, kedy bola na účet zmluvného dlžníka poskytnutá suma už ponížená o spracovateľský poplatok, čo spôsobilo situáciu, že dlžník reálne čerpal nižšiu sumu

ako bolo uvedené v úverovej zmluve.

13. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

13.1. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

14. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Zároveň podľa č. 2 ods. 2 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu patrí aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

15. Odvolací súd pri svojom právnom závere poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 30. júna 2022 sp. zn. 9Cdo/287/2021 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 49/2022, ktorého právna veta znie: „Celkovú výšku spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru“. V uvedenej veci bola medzi bankou a spotrebiteľom uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere vo výške 8.000 eur, pričom bol dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 400 eur. Po uzavretí zmluvy veriteľ započítal tento poplatok oproti svojej povinnosti poskytnúť úver, a teda spotrebiteľovi bolo reálne vyplatených iba 7.600 eur. Najvyšší súd dospel k záveru, že údaj o celkovej výške úveru uvedený v zmluve vo výške 8.000 eur bol nesprávny, pretože spotrebiteľ nemal možnosť reálne disponovať touto sumou. Poplatok za poskytnutie úveru je podľa súdu nákladom spotrebiteľa, nie súčasťou úveru, a jeho zahrnutie do celkovej výšky úveru vedie k podhodnoteniu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN). Nesprávne uvedenie tejto náležitosti znamená, že zmluva nespĺňa požiadavku podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zákon na takýto nedostatok viaže sankciu podľa § 11 ods. 1 písm. b) - úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15.1. V prejednávanej veci odvolacím súdom sa veriteľ zaviazal poskytnúť spotrebiteľke úver v sume 11.970 eur, pričom v rovnaký deň bol z týchto peňažných prostriedkov inkasom stiahnutý aj v zmluve dojednaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 119,70 eur. Táto suma bola po vyplatení úveru spotrebiteľke na jej účet následne zúčtovaná ako poplatok podľa zmluvy.

15.2. Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa odklonil pri svojom právnom závere od rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 7Cdo/277/2020 z 30. 06. 2022 v skutkovo totožnej veci, kde konštatoval, že „ Za situácie ak by bolo v konaní riadne preukázané, že žalovaná reálne poskytla na účet žalobcov sumu 10.000,- eur a následne zinkasovala z účtu žalobcov sumu 500,- eur ako poplatok za poskytnutie úveru, bol by údaj o výške spotrebiteľského úveru v zmluve uvedený vo výške sumy finančných prostriedkov reálne poskytnutých na základe zmluvy tak, ako to požaduje § 2 písm. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch.“

16. Dovolací súd má za to, že pri riešení dovolateľom nastolenej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo odvolacím súdom k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, resp. k odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Odvolací súd správne posudzoval nastolenú právnu otázku podľa rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 9Cdo/287/2021 z 30. 06. 2022 (publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu pod č. R 49/2022), ktoré prekonal nepublikované osamotené rozhodnutie najvyššieho súdu pod sp. zn. 7Cdo/277/2020 z 30. 06. 2022, preto nemožno uvažovať o tom, že by uvedená právna otázka bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne.

16.1. Pri riešení namietaného odklonu právnej otázky dovolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 Radlinger, ktorý sa premietol aj do rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď v uvedenom rozhodnutí určil, že do „celkovej výšky úveru“ sa zahrnujú výlučne finančné prostriedky, ktoré boli spotrebiteľovi reálne poskytnuté, a nie náklady či poplatky, ktoré si veriteľ účtuje a ktoré spotrebiteľovi neboli skutočne vyplatené.

16.2. Tiež v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/77/2024 z 10. decembra 2025 najvyšší súd ustálil „ Údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru vo výške 10.000 eur uvedený v predmetnej zmluve nespĺňa požiadavky § 9 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože po poskytnutí úveru si veriteľ z tejto sumy následne zúčtoval poplatok za poskytnutie úveru 100 eur, ktorý spotrebiteľovi reálne k dispozícii nebol. Z hľadiska materiálnej reality teda spotrebiteľ neobdržal celú sumu prezentovanú ako poskytnutý úver, a zmluva neuvádza správne údaje o celkovej výške spotrebiteľského úveru. Právne posúdenie odvolacieho súdu je preto správne.“ Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd riešil obdobnú skutkovú situáciu, pričom vychádzal rovnako ako odvolací súd z rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 9Cdo/287/2021 (publikované ako R 49/2022) keď uviedol, „ Na rozdiel od prípadu riešeného v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/287/2021 (publikované ako R 49/2022) veriteľ nekrátil istinu úveru už pri jeho čerpaní, ale poplatok si uplatnil až následne. Tento rozdiel má však iba formálny a účtovný charakter a nemá materiálny dopad na právne posúdenie otázky „celkovej výšky spotrebiteľského úveru“ podľa § 9 ods. 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z. V oboch prípadoch je výsledok pre spotrebiteľa totožný, veriteľ si z poskytnutých finančných prostriedkov ponechal poplatok za poskytnutie úveru, ktorý predstavuje náklad spotrebiteľa spojený s úverom, a teda nie je súčasťou finančných prostriedkov reálne poskytnutých spotrebiteľovi v zmysle § 2 písm. l) cit. zákona. Z hľadiska účelu právnej úpravy spotrebiteľských úverov je irelevantné, či k zúčtovaniu poplatku dôjde pred vyplatením úveru, súčasne s ním alebo bezprostredne po ňom, ak spotrebiteľ v žiadnom z týchto prípadov nemá možnosť reálne disponovať časťou sumy, ktorá je v zmluve prezentovaná ako poskytnutý úver. Rozhodujúca je ekonomická realita a materiálny obsah úkonu, nie technický spôsob, akým veriteľ účtovne realizuje odpočet poplatku. Inak by sa pripustilo, že zmluvné povinnosti a zákonné dôsledky možno obchádzať prostredníctvom účtovného postupu. Takýto prístup by bol v rozpore s účelom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola transponovaná do slovenského právneho poriadku s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ mal presné, pravdivé a porovnateľné informácie o rozsahu svojho záväzku a skutočnej výške poskytnutého úveru. Právne posúdenie preto musí vychádzať z materiálnej podstaty veci, že spotrebiteľ reálne neobdržal finančné prostriedky v plnej výške 10.000 eur, ale len vo výške zníženej o poplatok 100 eur, hoci formálne bol tento poplatok účtovaný až po vyplatení úveru.

20.4. Za týchto okolností nemožno hovoriť o odklone od právneho názoru vysloveného v rozhodnutí R 49/2022, pretože aplikovaný právny záver je obsahovo totožný, poplatok za poskytnutie úveru nemožno považovať za súčasť celkovej výšky úveru bez ohľadu na moment jeho započítania.“

16.3. Prípustnosť dovolania preto z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva.

17. Žalobca v ďalšom namietal nesprávne právne posúdenie otázky „či ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej aj „ZoB“) predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva vyhlasujúca (predčasnú) splatnosť úveru (tzv. zosplatnenie); keďže táto predpoklad samostatnej výzvy podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB podľa Krajského súdu nespĺňa.“

17.1. Dovolací súd podľa obsahu dovolania (§ 124 CSP) ustálil, že žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP, keď v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie právnej otázky postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, od ktorej záviselo rozhodnutie vo veci a dôvodil, že táto právna otázka je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne (s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 4Cdo/75/2020 a sp. zn. 2Cdo/266/2020, na ktoré odkazoval odvolací súd a tiež s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/15/2022, sp. zn. 1Cdo/147/2017 a sp. zn. 7Cdo/191/2021, s ktorých právnym záverom sa stotožňoval dovolateľ).

17.2. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto právna otázka bola zo strany odvolacieho súdu správne právne posúdená a nie je dovolacím súdom riešená rozdielne vzhľadom na zjednocujúci rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, publikované v zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2025 pod č. R 38/2025. Označený judikát dovolacieho súdu vyslovil právnu vetu, že „...Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný...“.

17.3. Preto bolo nevyhnutné konštatovať správnosť postupu odvolacieho súdu, keď ten uviedol, že z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 12. 02. 2020 vyplýva dôvod zosplatnenia zostatku úveru pre omeškanie s platením dohodnutých splátok úveru napriek predchádzajúcim upomienkam, ale chýba v ňom oznámenie adresované dlžníkovi banky o možnosti postúpenia pohľadávky banky inej osobe, preto nebola splnená podmienka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a vyslovil, že k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo.

17.4. Z uvedeného dôvodu prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

18. Dovolací súd preto dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

19. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.